

[Ivar Nørgaard.]

langt man i virkeligheden er nået i embedsmandsrapporten i retning af enighed om, at der kan føres fælles landbrugspolitik. Man er nået til enighed om, at i det korte løb må Danmark have præferencen på forsyningen af de andre landes suppleringsbehov. Når de ikke selv kan forsyne sig, skal de altså ikke importere fra andre lande end fra Danmark. Det er jo i sig selv noget, som man i virkeligheden burde indkassere.

På længere sigt er man enig om, at man må have nogle strukturordninger, som giver en mere hensigtsmæssig forsyning af befolkningerne med levnedsmidler, men som samtidig sikrer en socialt rimelig ordning for landbrugerne. Vi ved jo, at vi alle, i alle landene, står over for, at vi skal reducere antallet af bedrifter, og vi ved, at det er en smertefuld proces, hvad enten vi laver en union, eller vi ikke gør det. Men vi har dog større chancer for at få bygget en ordentlig strukturtilpasning op, hvis vi gør det på fælles nordisk basis, end hvis vi gør det alene, også fordi man bl. a. fra svenske forbrugeres side har ytret stærke ønsker om at få en mindre selvforsyningsgrad i Sverige for at kunne få levnedsmidlerne billigere, end man ellers ville få dem.

Jeg er desværre nødt til også under denne markedsdebat at sige nogle ord til landbrugets førstemand. Egentlig burde det være statsministeren eller hr. Anders Andersens partifæller, der sagde noget alvorligt til ham, men da de ikke gør det, må jeg jo påtage mig den opgave.

Nu har hr. Anders Andersen igen fremført synspunkter i direkte strid med dette tings markeds politik. Hr. Anders Andersen har i virkeligheden forsøgt at afskyde en torpedo mod disse nordiske forhandlinger. Det mislykkedes, det blev en fuser, men den blev afskudt. Han sagde: „Inden vi nu går videre, må vi hellere alle sammen tage ned og forhandle i fællesmarkedet, alle de nordiske lande, om, hvordan vi kan tilsluttes det.“

Det er jo ikke ret længe siden hr. Anders Andersen på et landbømøde foreslog, at vi nu skulle til at lave dybtgående undersøgelser af, hvilke konsekvenser det ville have for Danmark, om vi havde enegang til fællesmarkedet — noget, der heller ikke er blevet til noget, og noget, som handelsministeren klogt har ignoreret, fordi vi har besluttet i dette ting, at vi ikke skal have enegang til fællesmarkedet. Derfor er det fuldstændig omsonst at lave den slags teoretiske undersøgelser. Men vi ved jo også, at man fra fællesmarkedsside absolut ikke ønsker at lukke nogen af de ansøgende lande ind nu, og vi ved endelig, hvad jeg synes er meget centralt, at vi i dette ting har besluttet, at vi i Danmark kun ønsker at blive tilsluttet fællesmarkedet sammen med England. Den ansøgning, vi har sendt af til Bruxelles, ligger dernede endnu, i den står det, og det er regeringen enig i.

Det er en uholdbar situation, og man er nødt til at sige det til hr. Anders Andersen: det skader Danmarks omdømme, det skader dudlanets vurdering og holdning til os, at formanden for folketingets markedsudvalg flere gange, ganske vist privat, men på offentlige møder, udtaler sig i direkte strid med, hvad der er flertallets mening herinde om markedsproblemet. Enten bør formanden for markedsudvalget ikke udtale sig anderledes end folketingsflertallet om markedsproblemer, eller også bør formanden for Landbrugsrådet holde op med at være formand for markedsudvalget.

Jeg tror i øvrigt, at man kan nå gode løsninger på vore landbrugsproblemer på kortere og længere sigt. Der er jo ingen i dette land, der har hævdet, at man kan løse vore landbrugsproblemer gennem en nordisk ordning, selvfølgelig ikke, vi kan jo ikke forestille os, at nordmændene, svenskerne og finnerne skulle være dem, der aftog alt, hvad vi producerede. Men vi kunne dog få visse løsninger, og vi kunne på forskellige områder optræde i fællesskab, således at vore problemer ikke blev så store, som de er i øjeblikket.